Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 922 van 10 september 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat I. SWERTS**
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 11 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 juli 2026 met nummer 350 222.

Gelet op de beschikking van 3 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DETHIER, die loco advocaat I SWERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is België binnengekomen op 2 februari 2024, met een vlucht komende van Oeganda. Hij werd op heterdaad betrapt met de invoer van heroïne. Op 17 juni 2024 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel tot een gevangenisstraf van 36 maanden.

1.2. Op 10 juni 2026 geeft verweerder aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 13septies) en legt hij een inreisverbod op (bijlage 13sexies). Verzoeker tekent tegen voormelde beslissingen een beroep tot nietigverklaring aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Overeenkomstig artikel 2.28. wordt dit beroep door de Raad behandeld in de urgente procedure.

1.3. Op 7 juli 2026 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Bij arrest van 13 juli 2026 met nummer 350 222 wordt vastgesteld dat verzoeker afstand doet van het in 1.2. bedoelde beroep tot nietigverklaring tegen het in punt 1.2. bedoelde inreisverbod en wordt het beroep tot nietigverklaring tegen de bestreden bijlage 13septies naar de algemene rol verwezen.

1.5. Op 28 augustus 2026 treft verweerder voor verzoeker een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) waarin wordt vastgesteld dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het in punt 1.3. bedoelde verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 29 (4) van de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR).

1.6. Op 2 september 2026 deelt verweerder aan de Raad mee dat het in punt 1.5. bedoelde overdrachtsbesluit de bestreden bijlage 13septies impliciet opheft.

2. Over de rechtspleging

2.1. Omwille van de indiening van een verzoek om internationale bescherming (zie punt 1.3) werd de zaak door de Raad in zijn arrest van 13 juli 2026 met nummer 350 222 naar de algemene rol verwezen in afwachting van de uitkomst van de procedure inzake internationale bescherming.

2.2. Door toedoen van het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) waarmee Italië wordt aangeduid als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het in punt 1.3. bedoelde verzoek om internationale bescherming kan het onderzoek van het beroep tegen de bestreden bijlage 13septies van 10 juni 2026 worden hervat.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad wijst erop dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die desnoods ambtshalve dient te worden onderzocht.

Gelet op artikel 2.13 van de RvV-wet kunnen de vorderingen, bedoeld in artikel 1.9 van de RvV-wet, enkel voor de Raad worden gebracht indien een verzoeker doet blijken van een benadeling of van een belang. Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn:
- Hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden.
- De eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook (cf. RvS 15 januari 2019, nr. 243.406).

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en de verzoeker moet dat belang behouden gedurende de gehele beroepsprocedure, tot op het ogenblik van de uitspraak. Het belang kan teloorgaan door omstandigheden die zich in de loop van het geding voordoen. De aard van het belang kan evenwel evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

De Raad merkt op dat wanneer het belang van een verzoeker in vraag wordt gesteld, hij hieromtrent een duidelijk standpunt dient in te nemen en de nodige gegevens dient aan te brengen die uitsluitsel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149; RvS 18 december 2012, nr. 221.810; RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

3.2. De Raad wijst erop dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, genomen op grond van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering van de artikelen 6 en 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het bevel om het grondgebied te verlaten komt zodoende voor als een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 5° iuncto 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

3.3. Op 2 september 2026 informeerde de Dienst Vreemdelingenzaken de Raad van het feit dat voor verzoeker op 28 augustus 2026 een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) werd getroffen. In het bericht van de Dienst Vreemdelingenzaken kan in dit verband worden gelezen: “*[i]n het kader van deze beroepsprocedure kan ik u melden dat er inmiddels een overdrachtsbesluit werd genomen dat de bestreden bijlage 13septies impliciet opheft*”.

3.4. Gelet op het feit dat verzoeker een verzoeker om internationale bescherming is die onder het toepassingsgebied van de AMMR valt zoals blijkt uit de voormelde bijlage 26quater, valt hij niet langer onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn. De AMMR prevaleert immers als lex specialis boven de Terugkeerrichtlijn en sluit een terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit. Zo kan in het Terugkeerhandboek worden gelezen: “*de onderdaan van een derde land heeft de status van asielzoeker in de eerste lidstaat (lopende procedure, nog geen definitieve beslissing): de Dublinverordening is van toepassing op basis van het onderliggende beginsel dat elke onderdaan van een derde land die in een van de lidstaten een asielverzoek indient zijn behoefte aan internationale bescherming volledig door één lidstaat moet laten beoordelen. Een lidstaat kan die onderdaan van een derde land niet naar een derde land terugsturen; wel kan een lidstaat die onderdaan naar de op grond van de Dublinverordening verantwoordelijke lidstaat sturen om er zijn verzoek te laten behandelen.*” (punt 5.3).

Met het besluit verzoeker ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming over te dragen aan Italië, heeft verweerder dan ook de bestreden bijlagen 13septies impliciet maar zeker opgeheven.

Ter terechtzitting wordt gevraagd naar het actueel belang dat verzoeker in deze concrete omstandigheden nog heeft bij voorliggend beroep. De raadsvrouw van verzoeker stelt zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad stel vast dat verzoekers belang bij het beroep is teloorgegaan als gevolg van de opheffing van de bestreden beslissing waardoor deze niet meer kan worden uitgevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is, nu verzoeker niet (langer) doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op tien september tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
E. COCHEZ	M. CLAES